

vzata obecná hodnota. — II. Nss není příslušným, aby rozhodoval o námitkách čerpaných ze způsobu provedení soudního odhadu.

(Nález ze dne 2. června 1923 č. 9540.)

Prejudikatura: Boh. 58, 79 1804 adm.

Č. 2443.

Dávka z přírůstku hodnoty: Zemská správní komise není příslušná rozhodovati o žádosti za odpis dávky pravoplatně vyměřené.

(Nález ze dne 2. června 1923 č. 9541.)

Věc: Leopold B. v P. proti zemské správní komisi v Opavě stran dávky z přírůstku hodnoty.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: — — — — —

Jest mimo spor, že platební rozkaz, jímž byla st-li předepsána dávka z přírůstku hodnoty, nabyt moci práva; právní moci jeho st-li ani ve stížnosti neodporuje ani nepopíral ji v řízení. Žádostmi, jež nař. rozhodnutím došly vyřízení, domáhal se st-li napřed sečkání, pak odpisu pravoplatně předepsané dávky z důvodu, že pod podmínkou uzavřené právní jednání nebylo uskutečněno. Žádosti byly řízeny na zemský úřad pro vyměřování dávky a z obsahu jejich patrně, že nelze je pokládati za stížnost vznesenou na úřad nadřízený úřadu vyměřujícímu.

Žádost st-lovu bylo tedy posuzovati jedině z hlediska § 23 d. ř. vydaného vládním nařízením z 23. září 1920 č. 545 Sb. Stanovisko to také zaujal žal. úřad, který nevyhověl »stížnostem« »proti dávce z přírůstku hodnoty« z důvodu, že nejsou tu splněny podmínky v cit. § 23 vytknuté.

O žádosti podle § 23 d. ř. podané rozhodovati jest povolán v I. instanci úřad, který dávku vyměřil.

Z rozhodnutí takového jde pořad instanční k zemskému výboru (zemské správní komisi), který rozhoduje o opravném prostředku jako druhá instance s konečnou platností. To plyne z § 19 cit. d. ř., jenž vylučuje samostatnou stížnost jen proti rozhodnutím a příkazům vydaným úřadem vyměřujícím před vyměřením dávky, nařizuje kumulaci její se stížností proti vyměření dávky, uznává tedy přípustnost samostatného opravného prostředku z rozhodnutí vydaných úřadem vyměřujícím po vyměření dávky.

Měl tedy o žádosti st-lově za odpis dávky pravoplatně již vyměřené rozhodnouti úřad, jenž dávku vyměřil, jako úřad I. stolice. Zsk však pojala mylně žádost ona za stížnost na platební rozkaz, a rozhodla o ní meritorně.

Rozhodnutím tím, k němuž nebyla zsk příslušna, bylo st-li zabráněno, aby pořadem instančním hájil svůj nárok na odpis dávky a

uplatnil v něm své námitky proti případnému zamítnutí žádosti úřadem vyměřujícím.

Bylo proto nař. rozhodnutí vydané úřadem k němu nepříslušným zrušiti dle § 7 zák. o ss jako zákonu odporující a nemohl proto nss zabývat se námitkami, jež stížnost ve věci samé uplatňuje.

Č. 2444.

Š k o l s t v í : * Bylo-li zažádáno za povolení soukromé školy obecné v určitých místnostech, nelze — byla-li žádost podána již v době předcházející výrok o nuceném nájmu — místnosti ty zabrati nuceným nájmem podle § 7 zákona z 3. dubna 1919 č. 189 Sb., pokud o žádosti oné nebylo rozhodnuto.

(Nález ze dne 2. června 1923 č. 9674).

P r e j u d i k a t u r a : Boh. 702 adm.

V ě c : Spolek Deutscher Schulverein ve Vídni a Deutscher Kulturverband v Praze (adv. Dr. Lud. Krieg z Prahy) proti ministerstvu školství a národní osvěty (min. koncipista Dr. Stránský) stran nuceného nájmu místností v Ž.

V ý r o k : Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y : Nař. rozhodnutím byl, ježto dosavadní umístění české školy v Ž. převzaté od 1. ledna 1921 podle § 2 zák. z 9. dubna 1920 č. 292 do správy min. škol. a bydlení jejího učitele jest nedostatečné, podle §u 7 zákona z 3. dubna 1919 č. 189 Sb. a z 9. dubna 1920 č. 295, pak podle §u 2 zákona z 9. dubna 1920 č. 292, vysloven nucený nájem budovy německé školy v Ž. ve smyslu protokolu ze dne 27. ledna 1922.

O stížnosti uvážil nss takto: 1. — — — —

Pokud stížnost namítá, že vlastník budovy, totiž spolek D. Sch., nebyl pozván k řízení místnímu, tedy má sice v tomto směru pravdu. V této okolnosti nelze však spatřovati podstatnou vadu řízení ve smyslu §u 6 zákona o ss, poněvadž žal. úřad výměrem z 10. srpna 1922 zástupce spolku D. Sch. o záměru zabrati onu budovu zpravil za tím účelem, aby svoje stanovisko sdělil a poněvadž jmenovaný zástupce také skutečně podáním z 26. srpna 1922 svoje vyjádření podal, takže zásada slyšení stran i v tomto směru byla zachována.

2. Dále namítá stížnost, že budova v Ž. byla pronajata spolku D. K. v Praze k účelům vyučovacím, tedy k účelům veřejným a nemůže proto podléhati nucenému nájmu.

Ani tato námitka není důvodná, neboť jak rovněž vysloveno již v celé řadě nálezů, zejména v nálezu Boh. 841 adm., jest nucený nájem podle §u 7 zák. č. 189 ex 1919 přípustný ohledně každé budovy bez ohledu na to, slouží-li účelu soukromému nebo veřejnému s tou ovšem výhradou, že nuceným nájmem nebude ohrožen účel, kterému budova ta jest věnována. V tomto směru poukazuje se na vývody sub 3.